

van het sterkere werk van FNM, maar er is ook sprake van experimentjes die weinig muzikale ambitie tonen. De gelijkenis met FNM is niet vreemd, want de band bracht in het verleden muziek uit op het platenlabel van Mike Patton (Ipecac), die op dit album bovendien een aantal keren de microfoon pakt. Hoe vaak is alleen op het gehoor vast te stellen, gezien de schier eindeloze lijst van gastmusici. Het melodische element is op deze cd nog best aardig aanwezig en dat leidt tot een aantal sterke tracks, waarin de geest van Jizzlobber rondwaart. Bovendien is het tweede deel van het album duidelijk minder scherp en hard dan het eerste deel. TDEP heeft beduidend abstractere werkjes afgeleverd. Toch blijft het muziek voor de meer avontuurlijk ingestelde liefhebbers; het merendeel van de lezers van iO Pages zal verbaasd of geïrriteerd zijn na beluistering van Dissociation. Ik houd de cd voorlopig nog even buiten bereik van de smachtende archiefbak.

Roberto Lambooy

EARTHSHINE

Ghost In The Machine

(ROCK COMPANY)

Op het vierde album van Earthshine in ruim twee jaar tijd gooit men het roer stevig om. De instrumentale werken die Peter Cox onder dit pseudoniem uitbracht, werden tot nu toe maar zuinigjes ontvangen in iO Pages. Ghost In The Machine laat een omslag horen die naar mijn mening naar de goede kant uitvalt. Het album bevat slechts vier lange composities, waarin piano en synthesizers het voortouw nemen. Een nieuw instrument in het muzikale palet waarmee Cox werkt is de midi-gitaar. Veel klanken op het album zijn afkomstig van dit apparaat; heel duidelijk ligt de nadruk op sfeer. Dat lijkt de componist beter af te gaan dan de ritmische begeleiding. Ik vond dat laatste op eerdere cd's het zwakke punt van het Earthshine-project. Cox houdt gelukkig de inzet van de drummachine op Ghost In The Machine binnen de perken. De keren dat de computergestuurde bas en drums uit het hok mogen, ontsieren meestal niet al vliegt hij halverwege het afsluitende Steam

Up That Engine net even uit de bocht qua programmering in combinatie met houderig solospel. Toch bevalt de vernieuwingsdrang van Earthshine me wel. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

Robbert Schuller

EDEN SHADOW

Melodies For Maladies

(WHITE KNIGHT RECORDS)

Dankzij groepen als het jonge en eclecticisch musicerende Eden Shadow uit Wales kan men gerust op beide oren gaan slapen, want er is absoluut een toekomst voor progressieve rock. De groep is het geesteskind van multi-instrumentalist Ryan Elliott en werd in 2011 opgepikt door Rob Reed (Magenta). Het label White Knight Records heeft met Tiger Moth Tales en Red Bazar andere talentvolle bands in de artiestenstal, maar met Eden Shadow heeft men toch een kroonjuweel te pakken. Met invloeden van Dream Theater en Rush klinken ze alvast een stuk steviger, maar Elliott slaagt erin om in zijn songs het goede van de oude én de moderne prog te combineren. Zo lossen in Ventriloquist progmetal en neoprog elkaar af en de loeiharde gitaren en de soms unisono zang refereren aan Porcupine Tree, vooral in de zachte passages. In False Prophet heeft de band voor de riff en het refrein goed geluisterd naar Shallow van Steven Wilson, maar ook hier wordt metal perfect afgewisseld met progachtige en melodieuze fragmenten op gitaar en Moog-synthesizer. Het hoogtepunt is zonder enige twijfel het uit twee delen bestaande Introspect. Een traag en akoestisch intro is de aanloop naar een negentien minuten durende epic; ongelooflijk dat deze jonge gasten reeds tot zoiets in staat zijn. Niet toevallig zitten hierin veel technieken van Dream Theater verweven: het samenspel van alle instrumenten, de gesproken zang en de complexe bas- en drumpartijen. Dat gaat naadloos over in een mix van neoprog en jarenzeventigprog à la Gentle Giant, tot Theo Travis met zijn sopraansax er een Canterbury-draai aan geeft. Na een ambient gedeelte met een zeker Mike Oldfield-gehalte mag Stephen Presto op piano een jazzy solo uit zijn mouw schudden, onmiddellijk gevolgd door Travis op dwarsfluit.

Wat een fantastische gitarist is die Ryan Elliott! Je hebt het gevoel dat hij alle stijlen aankan. Het tweede deel is iets rustiger, maar blijft boeien tot het einde. Het afsluitende Logos is op single uitgebracht en is geïnspireerd op de filosofie van Victor Frankl. Deze ballad ligt wat in de lijn van Blackfield met opnieuw enkele prachtige gitaarsolo's. Melodies For Maladies refereert uiteraard veel aan verschillende muzikale stijlen en periodes, maar toch hebben de songs een typisch, soms duister geluid. Voor mij is dit een verrassing van formaat. Hopelijk zien we deze virtuozen spoedig aan het werk in de concertzalen of op festivals.

Claude Bosschem

EDENSONG

Years In The Garden Of Years

(THE LASER'S EDGE)

'Epic orchestral progressive acoustic metal-infused rock', zo omschrijft Edensong zelf zijn muziek. Dit kwintet uit New York combineert traditionele, progressieve symfonische rock met een complexe songstructuur. De vijf kopiëren echter niet simpelweg de muziek van hun voorgangers uit het gouden tijdperk, maar zij experimenteren met een breed scala aan muzikale stijlen. Deze rasmuzikanten gebruiken viool, cello, fluit, kerkorgel en zelfs een Indiase tabla in hun lange, epische songs. De associaties met onder meer Jethro Tull zijn dan ook snel gemaakt. Years In The Garden Of Years telt officieel drie songs, waarvan de titeltrack is onderverdeeld in acht subtitels. De cd klinkt zeer afwisselend met veel bombast, maar ook met ingetogen stukken. Cold City is de openingstrack waarin meteen de toon wordt gezet voor de rest van het album: progrock met een flinke dosis folk. Track twee is het lange epos Years In The Garden Of Years dat begint met het mooie, instrumentale stuk End Times In Retrospect. Hoogtepunten zijn het prachtig uitgesponnen instrumentale nummer Chronos en het afwisselende The Atman Apocalypse met een hoofdrol voor zanger James Byron Schoen. De opzweepende uptempo track Yawn Of A Blink sluit het album af.

Bas Aldenzee

ESP

Invisible Din

(SUNN CREATIVE)

De door de doedelzakgitaar gedomineerde muziek van Big Country zal een van de eerste wapenfeiten zijn geweest van de veelgevraagde superdrummer Mark Brzezicki. Zijn meest recente bijdrage aan de progressieve rockgeschiedenis is het indrukwekkende Invisible Din van ESP. Architect hiervan is toetsenman, gitarist en producer Tony Lowe, die met acts als Roger Daltrey, Toyah, John Foxx en het duo Robert Fripp en David Cross samenwerkte. Laatstgenoemde is een van de gastmusici die dit verhaal, over een lang nadreunende gebeurtenis in de kindertijd, inkleuren. Van die gastmuzikanten zijn John Young, Phil Spalding en Steve Gee ongetwijfeld de bekendste. Echter, het is saxofonist David Jackson die met zijn fluit- en saxspel het totaal geluid het meest beïnvloedt. De traditioneel geconstrueerde symfonische rock heeft een melancholieke sfeer, vergelijkbaar met A Curious Feeling (1979) van Tony Banks, maar door het prominente, vaak meeslepende gitaarspel en de zowel melodieuze als furieuze saxpartijen zit er een beduidend scherper randje aan ESP. Toch overheerst het gedragen werk, vooral doordat stemmige Mellotronachtige klanken, vitale Moog-loopjes en robuuste Hammond-orgelpassages veelvuldig zijn ingebed in de middellange uit meerdere delen bestaande composities. Uiteraard zijn hierdoor referenties met 'good old' Genesis onontkoombaar, maar zijn er tevens momenten die duistere associaties met Ånglagård veroorzaken. Het ietwat bovennatuurlijke verhaal wordt op een met The Alan Parsons Project vergelijkbare wijze door Brzezicki, John Beagley en Lowe vertolkt, maar doordat hun stemmen goed bij elkaar passen, ontstaat niet die typische rockmusicalstijl. Voor de spookachtige effecten zorgt Alison Fleming, die niet alleen meeschreef aan de teksten, maar tevens de steeds opduikende stem van de geest verzorgt. Het moge duidelijk zijn dat Invisible Din vooral liefhebbers van ouderwets gedegen conceptalbums zal aanspreken, zonder overigens een moment gedateerd over te komen.

René Yedema